

Roland Schimmelpfennig

Vliegen als een bij

Met illustraties van Stefan Yamá Cab
Vertaald door Esther Ottens

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

LEVEL 1

Alles begint heel onschuldig. En het is prachtig mooi allemaal.

Aan de horizon in de verte komt de zon op. Heel langzaam – heel, heel langzaam wordt het licht. Het is zomer en vandaag wordt een heerlijke dag.

De zon komt rood boven het dak van het huis aan de overkant uit, net naast de schoorsteen en de antennes. Is er iets mooiers dan een zonsopkomst in de zomer?

De vogels fluiten.

De vogels fluiten als gekken.

De ochtendhemel is diepblauw.

En jij – jij ligt nog in bed.

Je bent pas net wakker. Je knippert nog slaperig met je ogen. Wat is het lekker om zo in bed te liggen. Zo warm en knus. Vredig. Fijn.

Je kijkt uit het raam.

Je kijkt in de rode zon. De zon is een bal van vuur. Dat heb je gisteren in een boek gelezen. Je weet dat de zon meer dan honderdvijftig miljoen kilometer van de aarde af staat.

Maar als je je ogen dichtdoet en je vingers in je oren steekt, kun je het vuur horen bulderen.

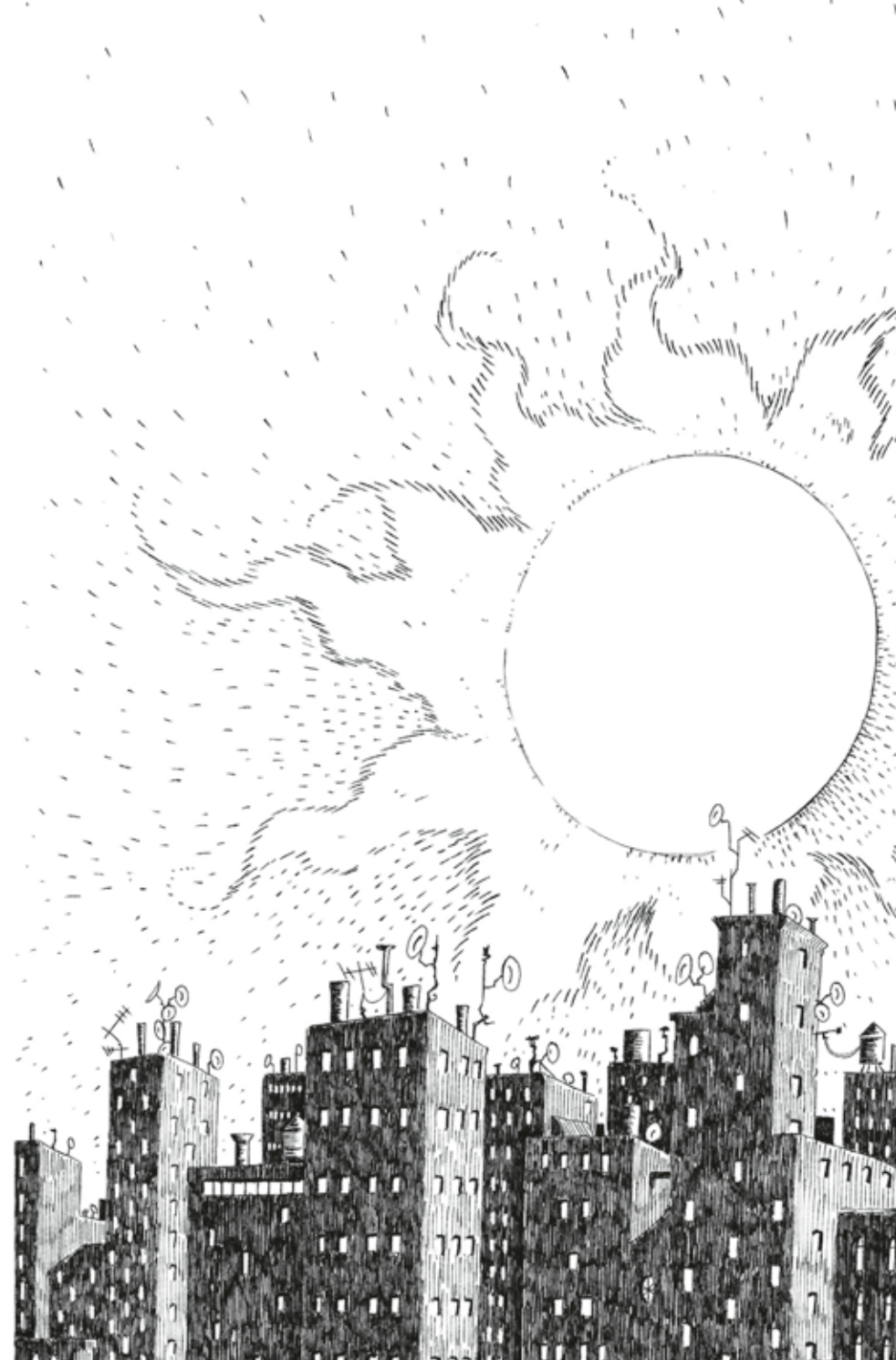
Probeer maar!

Hoor je het?

Je hoort het. Je hoort het geluid van de zon in je hoofd.

Kan dat eigenlijk wel, vraag je je af. Nee, natuurlijk kan dat niet, denk je.

Het lijkt erop dat dit een dag vol verrassingen wordt. Wie weet wat je vandaag nog allemaal te wachten staat.

En precies op dat moment gebeurt er iets heel raars.

Je ligt in bed, je knippert nog met een hoofd vol slaap tegen de rode zon en dan... dan heb je opeens vleugels. Vleugels??

Ja, je hoort het goed.

Je hebt opeens vleugels.

En dat is niet het enige: je bent op slag ook piepklein. En je hebt zwarte en gele streepjes.

Je bent opeens een bij.

Je bent daarnet in een bij veranderd, en nu kruip je met je zes pootjes over het witte hoofdkussen waarop je net nog lag te slapen.

Je denkt: dit kan helemaal niet. Zulke dingen gebeuren niet echt.

Maar ja hoor, het is waar. Het is echt waar. En als je vleugels hebt – en als je piepklein bent en zwarte en gele streepjes hebt, als je dus duidelijk in een bij bent veranderd – dan kun je ook vliegen. Als het goed is.

Als het goed is zou je moeten kunnen vlie-

gen. Je moet alleen eerst nog leren hoe je dat doet. En het is helemaal niet zo makkelijk.

Je slaat met je vleugels.

Meteen beginnen ze te gonzen en te zoemen. Je laat ze steeds sneller op en neer gaan, maar je vliegt nog niet. Je vleugels gonzen en zoemen nog niet op volle kracht.

Je beweegt ze nog wat sneller. Nu gonzen en zoemen ze oorverdovend, en dan, zomaar ineens, stijgt je op. Je bent in de lucht.

Je vliegt!

Je kunt écht vliegen, al ben je nog een beetje wiebelig. Je botst ergens tegenaan. Je raakt met je kop de lamp op het nachtkastje naast je bed, maar het doet niet veel pijn. Bijen zijn klein, maar ze hebben een keiharde schedel.

Je vliegt naar het plafond. Daar draai je eerst maar eens een paar rondjes om te oefenen.

Onder je zie je je bed en het bureau waaraan je altijd je huiswerk doet. Heb je gisteren je huiswerk eigenlijk gedaan? Ja, dat weet je zeker.

Beneden op het bureau staat ook de oude computer waar je bijna elke dag op speelt. Maar op dit moment kan die hele computer je gestolen worden. Wat hier gebeurt is duizend keer leuker dan alle computerspelletjes van de hele wereld bij elkaar. Want jij kunt vliegen! Hoe vaak verandert een mens nou in een bij?

Onder je zie je je speelgoed en je schooltas op de grond liggen. Dan ontdek je ook de liniaal die je al een eeuw kwijt was. Hoe komt dat ding nou boven op de kast? Geen wonder dat je hem al weken niet kon vinden. Naast je bed liggen wat stripboeken en je kleren. Alleen je broek is nergens te bekennen. Geen flauw idee waar je die gisteren voor het slapengaan kan hebben neergekwakt, maar dat maakt ook niet uit. Je bent nu een bij en je wilt eindelijk weleens naar buiten, die prachtige zomerochtend in.

Het raam is open, dat had je nog niet eens gezien – en niet zomaar open, maar wagenwijd open. Je draait nog één oefenrondje, en dan

vlieg je in een rechte lijn naar het raam.

En je bent buiten, in de koelte van de ochtend. Je vliegt langs de diepblauwe, wolkeloze zomerhemel.

Je hoort je vleugels snorren en gonzen. Alles onder controle. Je bent helemaal niet wiebelig meer.

Je voelt je geweldig, zo hoog boven de stad.

Onder je zie je de straten en de bomen, daar is de stoep voor jullie flatgebouw, daar zijn het fietsenrek en het zebrapad en de auto's, de buurflats, de schoorstenen, de antennes en de balkons met satellietschotels. Je vliegt over plantsoenen en plantsoentjes en het verwilderde landje vol struiken en vuilnis achter de oude schutting vlak bij jullie flat. Je ziet grote mensen op weg naar hun werk, en je ziet kinderen op weg naar school. Zijn dat klasgenoten van je? Moeilijk te zien van zo hoog. Hé! Kunnen jullie me zien, zou je willen roepen.

PAS OP!

Pas op, een vogel!

Uitwijken!

Scherpe bocht naar links!

Bijna was je in volle vaart tegen die vogel aan geknald. Een botsing met zo'n vogel kon wel eens gevaarlijk zijn, levensgevaarlijk zelfs.

Je moet goed op de andere luchtgebruikers letten. Je mag je door niets, maar dan ook niets laten afleiden.

Maar wat is dat daar beneden? Die rode stip daar? Daar, die rode stip, daar in het gras – kun je hem zien?

Natuurlijk kun je die stip zien, je bent een bij. Bijen hebben beregoede ogen.

En aangezien je een bij bent, ben je nieuwsgierig. Bijen zijn namelijk heel nieuwsgierig.

Die rode stip daar beneden in het gras heeft een bijna magische aantrekkingskracht op je.

Je vliegt recht omlaag, precies op de rode stip af. Als in een duikvlucht suis je naar beneden. Je voelt de wind in je nietige bijenhaar-

tjes. Je voelt je geweldig, maar dan schiet het je te binnen dat je nog niet weet hoe je moet remmen.

Je raast nu met een noodvaart op de grond af. De rode stip in het gras komt steeds dichterbij en wordt steeds groter. Je moet nu echt remmen, anders sla je straks te pletter. Je moet remmen, remmen, remmen.

REMMEN!

Op het allerlaatste moment lukt het je om vaart te minderen en voorkom je dat je neerstort.

Je hebt het gefikst.

Maar het scheelde een haar. Het ging maar nét goed.

Ja, het scheelde echt maar een haar.

Niet normaal, zo weinig als dat scheelde.

Besef je wel hoe het afgelopen zou zijn als je niet op het laatste moment veilig was geland?

Maar daar denk je nu al niet meer aan. Gebeurd is gebeurd. Je bent met je gedachten

alweer heel ergens anders. De magische rode stip die je vanuit de lucht zag is veel te interessant, en je bent er precies op neergekomen. De rode stip is een bloem. Het is de bloem van een plantje dat groeit in het gras.

Wat nu, denk je, terwijl je maar wat over de bloem kruipt.

Maar eigenlijk weet je het antwoord al: nu kruip je natuurlijk ín de bloem.

Nee, nee, nee, zeg je bij jezelf. Nee, dat moet je nooit doen. Stel je voor dat er al iemand in die bloemkelk zit?

Dus wat nu? Naar binnen of niet naar binnen? Wat vind jij?

Je wikt en weegt, maar vergeet niet: je bent een bij. En bijen zijn nieuwsgierig – en dól op bloemen.

En dus zet je al je twijfels opzij en je kruipt in de bloem.

En je bent sprakeloos van verbazing, zo mooi is het wat je nu ziet. Alles om je heen is stralend rood en geel en oranje. Het is prachtig hierbinnen.

Oogverblindend. Zoiets moois heb je nog nooit gezien. En het ruikt ook nog eens verrukkelijk.

Maar opeens is er iets mis.

Er is iets helemaal mis, denk je.

Je wrijft in je ogen.

Dit kan toch niet, denk je. Waar is die bloem nou ineens gebleven? Er is opeens geen bloem meer. De bloem is weg! En jij?

Waar ben jij?

Fragment uit Roland Schimmelpfennig,

Vliegen als een bij, Ploegsma, 2023.

**Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor
educatieve doeleinden en niet verder worden
verspreid.**